

Jordi Valls, universal

Sota la denominació «Vagina Dentata Organ» ha publicat quatre discos insòlits. A part, hi ha la seva relació i l'activitat amb la part més radical de l'avantguarda musical anglesa, i moltes coses més. De Jordi Valls, només n'hi ha un.

pensar en reformes. Jo sóc partidari d'ampliar el marc dels estudis. Mantenir la formació actual i obrir-se camí a altres formes, com ara cursos de postgrau, especialitats de segon cicle. En fi, una pluralització dels estudis. Al mercat professional hi ha lloc per a l'especialista i per al periodista genèric. L'altre factor és que la facultat desenvolupa també una tasca teòrica de certa importància. Ara, tot això no vol dir que no faci les meves crítiques.

—¿I quines són?

—Que, després de dotze o tretze anys de funcionament, els professors hauríem de tenir més capacitat d'auto-crítica pel que fa als nostres mètodes, la nostra dedicació. En un moment com l'actual, amb un edifici recentment estrenat, hauríem d'estar a l'altura del nou repte.

—¿Com interpreta l'actual buit de poder en la gestió de la facultat?

—Jo confio que serà una crisi de creixement. Tenim uns equipaments que estan molt per damunt de la mitjana de les altres universitats públiques, perquè hi ha centres molt pitjor equipats i amb una matrícula molt alta. La gent ha de veure clar que estem defensant una opció pública que darre-rament ha realitzat un salt qualitatiu important. Es tracta, doncs, de preocupar-se'n molt seriosament.

—Per cert. Tornem a la investigació.

¿La transmissió de partits del Barça fa augmentar l'audiència o no?

—Amb el Barça passa una cosa. Com que hi ha molt barcelonista defraudat per la política seguida per la direcció del club, i això ja fa uns anys que dura, el club ha deixat de ser factor de consum comunicatiu. És una enquesta feta a un quiosquer, no creguis, no l'ha encarregada cap alta institució.

—Per tant, poden pactar amb qui sigui...

—Bé, el tema del pacte de Nunez amb TV espanyola és més important del que es pensa. Els que el defensen diuen que és interessant per tal que el club tingui millor imatge a nivell d'estat. I a mi em sembla que la manera de donar una bona imatge no és aquesta, sinó que TV3 vengui els drets a televisió espanyola. És molt significatiu: TV espanyola pot emetre per tot Espanya i TV3 ha de quedar reclosa a Catalunya. El que hem de defensar és justament tot el contrari, que TV3 sigui una televisió normal; és a dir: que no només circuli a l'interior, sinó que pugui emetre cap a fora. Aquest pacte és en tot cas un símptoma ben evident del que alguns pretenen fer amb la nostra televisió. □

La «família» Valls, al complet.

Santi Palos

Endinsar-se en la biografia de Jordi Valls i Jové és treure el cap a una parcel·la, petita però força fascinant i colpidora, de la cultura catalana dels darrers anys. I, alhora, desconeguda. Hi ha avui encara poques persones al nostre país que coneixen de les activitats, o inclús l'existència, d'en Valls.

Un personatge que, malgrat desenvolupar-se en un context llunyà, sempre ha alçat i ha mantingut ferma una actitud coherent de cara al seu país. I en el qual, al cap i a la fi, a les arrels de la seva visió (anti) artística no podem deixar de reconèixer un cert entroncament amb el surrealisme, empor-danès i multice-lular, per exemple, de Salvador Dalí, mai agafat en un sentit fofo i acadèmic-residual, sinó en la vessant corrosiva, mordaç, que navega per les fosques fondàries del sub-

conscient humà, individual i col·lectiu, amb un tarannà prou particular.

Val a dir, per això, que els seus productes no son aptes per a llepafils, que cal enfrontar-s'hi amb una mirada diferent en relació a les arts convencionals. Tanmateix, no s'hi ha de cercar segones lectures o interpretacions sòcio-semiòtiques. Com va declarar una vegada, «no anem d'intel·lectuals ni de filòsofs, som gent violenta que acceptem la nostra violència, que tractem de canalitzar en els nostres projectes... *All is abstract, little baby*».

Jordi Valls va néixer, ara deu fer prop de trenta-cinc anys, a Barcelona. Als disset, després de viure alguns fets insòlits (com passar tres nits a la gàbia d'un psiquiàtric, al sud de l'Índia) elegix l'autoexili i se'n va a viure a Londres. Quan allí esclata el *punk*, n'és un entusiasta seguidor. Ho viu al màxim, sense deixar-se'n perdre cap concert (ha vist en directe pràcticament tots els

grups llegendaris d'aquella època). Fins i tot, el programa de TVE *Dossier*, en un documental sobre el fenomen, l'entrevista com a *punkie* anònim, que sorprenentment parla el castellà, imperdible clavat a la boca.

Aleshores, un dia es creua pel carrer amb un tipus que li és conegut: Genesis P. Orridge, membre primer de Coum Transmissions, que després esdevindrà Throbbing Gristle. L'atura, es posen a xerrar i així neix una relació que es prolongarà molts anys. Jordi es converteix en amic personal dels increïbles Throbbing Gristle. Els ajuda en la promoció, viatja amb ells per Europa i, junt amb la seva dona, Irene, forma part dels vint-i-quatre escollits com a públic per a la gravació del vídeo i elapè de *Heathen Earth*. Al mateix temps, neix el seu concepte de *Vagina Dentata Organ*.

Llavors comença la seva tasca, quasi fortuïta, de, diguem-ne, animador de l'ensopit panorama del país. Presenta, a la Filmoteca Nacional de Barcelona, *After cease to exist*, film de Throbbing Gristle (una cara del seu primer elapè és el *soundtrack* d'aquest), on es mostra, entre altres *captivadores* imatges, el destripament d'una embarassada, i inicia col·laboracions periodístiques per a les revistes *Star*, *Sal Común* i *Fuera de Banda*.

Un petit nombre d'articles (*only reports facts we love*), on tractà de noms cabdals en l'actualitat musical d'aleshores (PIL, Monte Gazzaza, Subway Sect, Crass, Poison Girls, els mateixos T. G.) i que esdevindran reveladors per a molta gent. Quan la majoria de la crítica musical semblava no assabentar-se del que passava més enllà del pop estàndard, Valls donava a conèixer l'aspecte més punyent de la *London-scene*, uns grups i músics sobre els quals, en aquell moment, ningú no estava escrivint res a l'Estat espanyol.

Una mica més tard, també, enviarà cròniques enregistrades per a Ràdio Píca. És l'època en què es passeja pels clubs de la capital anglesa disfressat de cec, bastó inclòs.

L'any 80 entra en contacte amb un altre grup històric, els mítics i ultraviolets Whitehouse, i la seva estructura, la Come Organisation. Durant anys, Jordi se'n farà càrrec de la promoció (va presentar el segell, el 81, a La Orquídea, Barcelona), eixirà a la portada del número deu de *Kata*, la revista que editaven els seus fans, i la seva feina s'allargarà als discs i els vídeos del conjunt. A la primera cara de *Psychopathia sexualis*, de Whitehouse, un dels

The golden age of psychic

A la primavera del 84, sota la producció del programa de TVE *La Edad de Oro*, el director britànic Derek Jarman (Sebastiane, Jubilee, etc.) rodà la pel·lícula-clip de *Catalan*. L'allau d'imatges incloses a la cinta, deixant de banda alguns extrems d'arxiu, foren filmades, amb un luxós pressupost, al Parc Güell i la platja de Port Lligat. S'hi pot veure Jordi Valls, Guifré el Pilós i Jaume I, i el guió, escrit entre Valls i Orridge, és la reconstrucció onírica de l'accident de cotxe que va donar lloc a la peça musical.

El 16 d'octubre del mateix any, el film s'emetia en un número de *La Edad de Oro* dedicat íntegrament a la *Família Psyquika* i que va esdevenir una de les emissions sens dubte més insòlites de tota la història de la televisió mundial. El programa va incloure diverses mostres en vídeo del treball de Jarman i PTV, l'actuació, energia pura, del grup, una esvalotada entrevista-happening amb Genesis P. Orridge i, com a cloenda, la performance de *Vagina Dentata Organ*.

Encaputxat, voltat de gossos-es en zel, Jordi Valls va destrossar amb una destrat, durant cinc o sis minuts, diversos quadres del pintor Francesc Casademont, valorats en un milió i mig de pessetes, sota els quals eixien reguerons de sang. Tot plegat va provocar un veritable escàndol arreu de l'estat entre els sectors més conservadors i inicià una querrela contra el programa, interposada per un particular. □

més impressionants elapès de música electrònica mai realitzats, basat en l'obra del mateix nom de Kraft-Ebing i els *120 dies de Sodoma* del Marquès de Sade, Jordi explica, alternant el català i el castellà, com a introducció a les cançons, les històries de cinc *great killers*. A *Peter Kurten, sadist & Mass Slayer* fa de narrador; a *Try and be grateful*, recull d'una actuació privada, bastant exhibit per ací, és l'encarregat de la càmera, i a *I hate everybody, black or white*, descrit com un «llarg-metratge hiperrealista d'un assassí cec», amb Eliseo H. Cos com a actor principal i música, és clar, de Whitehouse, són seus tant el guió com la direcció.

Arran de la desfeta, l'any 81, després de la gira pels Estats Units, de Throbbing Gristle, els seus components emprenen camins ben diferents. El Car-

ter i la Fanni Tutti es converteixen en parella, comencen a tenir fills i, sigui com a Chris & Cosey o com a Creative Technologic Institute (CTI), treuen un seguit de discos realment impecables. Les seves intencions, però, no van més enllà de la música. Tot el contrari de Genesis P. Orridge. Juntament amb Christopherson (que ho deixarà prompte) i altra gent, funda Temple of the Psychic Youth, una mena de secta religiosa (o més aviat, simulació d'aquestes) i la seva expressió musical, el grup *Psychic TV*.

Mentrestant, Jordi havia tingut, el 82, un accident de cotxe que per poc se l'endú del tot, i que el deixà inactiu per a sis mesos. D'aquella experiència, va eixir-ne, precisament, «Catalan», una cançó de *Psychic TV* on, per damunt de l'al·lucinant entapissat sonor, Valls recita la conversació mantinguda entre el camioners que el recolliren.

«La música ha de ser una martellada al cap».

Al mateix disc trobem una peça anomenada «The full pack». Quan PTV l'enregistraren, Jordi es trobava a l'estudi. Genesis li va preguntar què li semblava i respongué que només li agradava el so de bèstia que se sent en alguns moments. «Jo faria un elapé només amb això». «Fes-lo», va ser la resposta d'Orridge.

Aquest fou l'embrió del primer àlbum de Vagina Dentata Organ. *Music for the Hashishins. In Memoriam of Hassahn-I-Sabbah*. Dedicat a una secta persa d'assassins, conté, segons el mateix autor, «solament música funcional, per acompanyar-nos durant els nostres jocs sexuals i de sang. Utilitzo la gravació original d'un gos-llop entrenat per matar en el moment precís d'un atac rabiós, i filtrat per un Emulador electrònic. Només vaig necessitar estar-me quaranta minuts dins l'estudi de gravació.

L'aparició del disc representa el naixement del segell-organització World Satanic Network System (WSNS), que fa poc ha canviat el significat de la primera essa pel de Surrealistic, «més comercial», on veuran la llum, sempre en edicions limitades, que s'exhaureixen vertiginosament, tres discos més, tots «picture»: *The Last Supper. The Reverend Jim Jones in Person*, veritable document històric, registre dels moments precedents al suïcidi col·lectiu, l'any 78 a Guiana, de 912 persones (aquest fou també el nombre de còpies que se'n feren), fidels del People's Temple de Jones; *With the Pagan Drums of Calanda. The Triumph of*

the Flesh, on les dues cares són plenes dels sons dels tambors del poble de Luís Bunuel, del qual hi hagué una pre-edició de trenta còpies amb taques de sang de J. V., precintades i esterilitzades, venudes a cent lliures esterlines cadascuna, i com *Hashishins*, amb bons grafismes del seu germà Marc; i el darrer, *Cold meat*, on cada cantó reproduceix una foto dels cadàvers «dels dos horteres més grans del segle XX: Elvis Presley i Marilyn Monroe».

Jordi va tenir molts problemes per trobar una casa que no rebutgés fer-li el disc (gens insòlit a Anglaterra, pel que sembla). Finalment The Vinyl Cut va accedir-hi, després de presentar una seriosa carta de justificació. ¿El que sona dins? Doncs, un ininterromput mosaic de sons orgàsmics.

Ara per ara, *Cold meat* clou la col·lecció de V.D.O./WSNS. S'apropa la publicació d'un recopilatori, juntament amb Nurse with Wound, Current-93 i Whitehouse, que portarà per nom *The good, the bad, the ugly and the catalan*. No és la primera vegada que participa en un *sampler*. L'alemany *Ohrenschrauben* inclou un «Kill baby kill», per Vagina Dentata Organ. Altra miscel·lània amb la seva firma o relacionada d'alguna forma amb ells, com el vídeo *The world satanic network system*, que explica la història dels tres primers discos de V.D.O., o la pila d'anècdotes amuntegades durant una vida intensa, queden per a un treball més exhaustiu.

¿Conclusió? Esperem que Jordi Valls seguirà en actiu, i que Vagina Dentata Organ continuarà llançant discos i productes al mercat. Són indispensables per a la nostra salut mental. □

«Entrego la meva sang»

Aquestes són algunes de les opinions de Jordi Valls sobre... L'art: «És un pensament elitista i pedant, que només serveix per a fotre calers, i amb això estic completament d'acord. Particularment, sóc un mercenari de la meva imaginació, totalment lliure de qualsevol control imposat per la raó. M'agrada atemptar contra el bon gust i el decòrum social. És un plaer ofendre els sentiments d'un cert públic./(...) Vull que quedi clar que la nostra filosofia és 100 per cent mercenària. Nosaltres venem sang i fetge, els nostres productes són comercials, i abans que res tenen un preu».

La música: «El meu instrument preferit és el martell. Els meus discos són el meu self-portrait, representen l'inconscient col·lectiu de les masses. Cada disc és una hostia, on jo entrego el meu cos i la meva sang als meus clients. Ens unim en una comunicació totalment comercial./(...) Del món musical actual, només m'interessa la violència visceral, la sexualitat i la provocació, contra l'utilitarisme del racional món pràctic, però aquest fet no arri-

ba a l'1 per cent. Hi tinc pocs amics (...) La música es troba, generalment parlant, en un procés de baixa irreversible, d'un sentimentalisme ridícul. Ara només serveix per a fer festetes contra la gana africana, o bé, antiheroïna; són uns hipòcrites i uns moralistes, una colla de títelles i pixa-fredes, em recorden «las hermanitas de los pobres», aviat faran festivals a Lourdes o Fàtima. (...) La música ha de ser un colp de martell al cap, un moment sublim. (...)»

La violència: «La violència és la clau de l'univers. A Anglaterra, cada dues hores es suïcida una persona/(...) El nom de Vagina Dentata Organ tradueix exactament el meu etern desig de castrar una societat uniformada, vulgar, avorrida i pedantesca. En lloc de col·lectivisme i uniformisme, vull individualisme i diferenciació. (...) Evidentment, referent a la meua vida privada, he de dir que un espai buit darrere el meu cap sempre ha creat en mi unes sensacions extremes de violència i sexe molt poc sociable, que ara tracto de canalitzar a través del meu treball». □